

Marinela ȚEPUȘ

Știința de a organiza evenimente

Acest articol nu se vrea a fi nici pe departe o cronică. Nici nu ar avea cum; până la vârsta de 48 de ani s-a întâmplat să văd doar trei spectacole de operetă. Primul a fost, în adolescență, *Ana Lugojana*. Cel de-al doilea, anul trecut, *Ce înseamnă să fii... Bunbury* de Gerd Natschinski. Iar, mai de curând, **Contesa Maritza** de Emmerich Kálmán. Ultimele două, le-am urmărit la Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian“, în urma amabilei invitații făcute de noul director, Răzvan Ioan Dincă. Am rămas departe de acest gen, considerat, de către cei mai mulți, facil. De ce facil, când adună, laolaltă, muzică, dans, teatru?! Pentru că muzica este accesibilă tuturor, dansul nu este tocmai balet, iar actoria interpreților, ce-i drept, lasă mult de dorit. Cu asemenea prejudecăți am călătorit prin viață ignorând aproape cu totul ceea ce, de fapt, nu cunoșteam. În timpul reprezentației cu *Contesa Maritza*, am rămas, întâi, uimită de faptul că recunoșteam mai toate ariile. Într-un fel sau altul, de la radio sau de la televizor, de pe o bandă magnetică sau de pe un CD, este aproape imposibil să nu fi ascultat melodii celebre din spectacolele acestui gen. Și mai ales din *Contesa Maritza*. M-am simțit deja mai bine. Apoi, am fost cu totul cucerită de melodicitatea duetelor și de vocea lui Alfredo Pascu. Este, iertată-mi fie ignoranța, și singurul interpret pe care l-am recunoscut. Costumele (Doina Levintza s-a jucat mult cu culorile și cu materiale de bună calitate, discret lucioase) sunt și ele seducătoare, dansatoarele, zvelte și frumoase, chiar dacă se mișcau cu unele stângăcii, iar corul m-a acaparat definitiv. Să fi fost de-ajuns ca să mă declar mulțumită?! Am urmărit partea de actorie (un teritoriu cunoscut!). Se vedea bine încercarea regizorului de a-i face pe artiști să vorbească și să se miște natural. Pe unii a reușit să-i scoată la liman; Gabriela Daha, într-o frivolă drăgălașă, Cătălin Petrescu, într-un dandy superficial și pus pe căpătuială, Daniel Eufrosin, într-un prinț ridicol – i-au motivat truda. Mai are, însă, mult până să-i convingă să renunțe cu totul la emfază pe aceștia și va fi aproape imposibil să-i facă pe ceilalți măcar actori de duzină. Prea obișnuiți cu declamația pompoasă, nu se vor mulțumi ușor cu o rostire normală. Florin Fieroiu a introdus, în mijlocul reprezentației, un dans cu accente orientale, care continua o replică oarecare: „Dacă nu vine muntele la Mahomed, vine Mahomed la contesa Maritza, sau muntele...“ Nici jocul de cuvinte nu l-am prea înțeles... nici prezența dansului... Am mai remarcat că, deși sunt mulți interpreți, puțini au cu adevărat har muzical. Una dintre cele mai emoționante voci rămâne cea a lui Alfredo Pascu. La oarecare distanță se află cea a Doinei Scripcaru (o *Maritza* agreabilă, de altfel). Dincolo de aceste cusururi (inerente, cred, pentru un gen pe cale de dispariție) spectacolul are vervă, culoare, este imposibil să nu

Alfredo PASCU și Doina SCRIPCARU

placă! Meritul cel mare al regizorului rămâne acela de a nu fi intervenit agresiv în ceva care se așază de la sine. Cred, cu tărie, că un spectacol clasic de operetă trebuie făcut după canoanele sale și nu actualizat cu orice preț. Deliciile unei asemenea producții încă o mai constituie muzica, dansul, costumele, prezența orchestrei, a corului și a corpului de balet. Răzvan Ioan Dincă a realizat un spectacol accesibil, plăcut, fără fasoane.

Nu am văzut *Contesa Maritza* la premieră, ci cu ocazia aniversării a 40 de ani de la o altă premieră cu această operetă. Au fost sărbătoriți cei care au făcut parte din acea distribuție și au putut fi prezenți acum și s-a păstrat un moment de reculegere pentru cei dispăruți. Momentul a fost încărcat de fior. Trebuie să recunosc, urmărindu-i, în timp, activitatea, că Răzvan Ioan Dincă are harul de a crea evenimente, de a organiza permanent momente care să scoată în evidență instituția pe care o conduce. O face firesc, fără infatuare și spre binele locului în care se află. După o tăcere de vreo 10–15 ani, Opereta revine în forță pe afișul teatral bucureștean. Multe premiere, multă publicitate (și de foarte bună calitate, aceasta din urmă), interviuri, conferințe de presă, apariții la televiziune și la radio. Este o muncă sisifică să pui pe picioare o instituție adormită cum sigur era, până la venirea sa, Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian”. Se poate spune că deja s-au făcut primii pași. Mă așteptam să văd în sală, la *Contesa Maritza*, numai oameni trecuți de șaiszeci de ani. Surpriză, erau și foarte mulți tineri! Să intre Opereta în rândul teatrelor cu renume? Îi urăm din tot sufletul!